

skyldige i en i den offentlige Mening vanærende Handling eller ikke, medens derimod de Enker, som omhandles i § 12, og hvis Understøttelse hviler paa andre Grundsetninger, skulle kunne miste den, naar de ved Dom findes skyldige i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Anledningen til, at jeg har stillet disse Vædringsforslag, er jo ikke, at jeg føler nogen særlig Sympathi for dem, der ved Dom ere fundne skyldige i en i den offentlige Mening vanærende Handling, men det er, fordi jeg mener, at de Bestemmelser, som herom findes i Lovforslaget, ligesom ere stridende mod det Princip, hvorpaa Loven er bygget. Hvad dette Princip er, antager jeg er klart for os Alle, nemlig, at Invalideforsørgelsen ydes ikke som en Belgjørenhedshandling fra Statens Side, men ydes Invaliderne ligesom som en Erstatning. Om dette Princip er rigtigt eller ikke, kan man naturligvis tvivle; men jeg for mit personlige Vedkommende nærer ikke nogen Tvivl om, at det er rigtigt, og mener derfor, at man ikke bør indføre Bestemmelser i Lovforslaget, som ligesom ere stridende mod dette Princip. Jeg mener nemlig, at det er en pekuniær Rettinghed, en ligesom Erstatningsret, man har erhvervet lige overfor Staten, som ikke bør kunne fortabes uden videre derved, at man gjør sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Jeg tillod mig ved Lovforslagets 2den Behandling at anføre et Exempel, hvor dog vist Alle ville indrømme, at Staten ikke vil falde paa at frigjøre sig for sin Erstatningsforpligtelse, nemlig naar Staten havde expropriert en privat Persons Jordlod, t. Ex. til et Jernbaneanlæg, saa vilde Staten dog utvivlsomt ikke mene, at den var berettiget til at undbrage sig Erleggelsen af Expropriationssummen, fordi Vedkommende gjorde sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Vil man indvende herimod, at det er et fra det foreliggende forskelligt Tilfælde, idet der i det foreliggende Tilfælde ikke finder nogen Expropriation Sted, vil jeg, dog kun til en vis Grad, indrømme dette, idet jeg dog samtidig maa hævde, at begge Tilfælde i Virkeligheden hvile paa samme Princip. I det ene Tilfælde disponerer Staten over det paagældende Individets Gods til Fordel for det alnede Bedste, i det andet Tilfælde disponerer Staten over Individets Person ligeledes til Fordel for Almenvellet, og den Erstatning, som Staten paadrager sig herved, forekommer mig ikke at være en mindre betydende Gæld end den, Staten paadrager sig ved at disponere over Individets Gods. Erkjende vi, at det saaledes er et ligefremt Erstatningskrav; som Indvaliden har lige overfor Staten, forekommer det mig, at det ligeledes maa erkjendes, at Spørgsmaalet om Verdighed eller Uværdighed ikke har noget dermed at bestille. Man kan gjøre sig værdig til en Naadegave, til en Belgjerning, men derimod kan man, som det forekommer mig, ikke gjøre sig værdig

til Opfyldelsen af en ligesom pekuniær Ret, som man har. Derhos vil jeg tillade mig at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa, at det Stående, som for ærede Medlemmer kan ligge i, at en Person, der har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, faar Invalideunderstøttelse, slet ikke undgaas enten ved det oprindelige Regjeringsforslags eller ved det nuværende Lovforslags Redaktion; thi derefter kan en Person godt faae Invalideunderstøttelse, selv om han har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, forinden han blev Invalid, men jeg ser ikke nogen Grund, hvorfor en Person skal være værdig til at beholde den Understøttelse, som han ikke har været værdig til at faae, fordi han har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Man har sagt til mig: Men er det da virkelig din Mening, at en Invalid f. Ex. skulde kunne sidde i en Straffeanstalt og trække Pension? Jeg vil dertil svare Ja, det er ikke alene min Mening, men det er en Mening, som bør siges at deles af Mertallet i dette Thing; thi de Herrer have jo forandret § 7 Nr. 4 saaledes, at De virkelig maa gaa ud fra, at det Tilfælde kan indtræde, at en Person kan komme til at sidde i en Straffeanstalt og nyde Invalideunderstøttelse, og de Herrer maa derved være gaaede ud fra, at selve det at blive idømt Straffearbejde ikke medfører Pensionsfortabelse. Dertil kommer, at det kun er ved første Diekast, at Invalideunderstøttelse kan kaldes en Pension, thi i Virkeligheden er det en ligesom Erstatning, og det er rent tilfældigt, at denne Erstatning ydes i Form af en aarlig Udbetaling. Hvis derimod Erstatningen ydes under en anden Form, f. Ex. med en rund Sum een Gang for alle, vilde dog Ingen falde paa at paastaa, at Staten skulde kunne forlange den tilbage, fordi Vedkommende blev idømt Straffearbejde for en i den offentlige Mening vanærende Handling. Eller hvis vi bare os ad paa en anden Maade, som har noget mere Lighed med den af Lovforslaget fulgte Maade, og kjøbte Vedkommende en Livrente, vilde Staten dog ikke falde paa at forlange at indtræde som Livrentenyder i den Tid, som Vedkommende tilbringer i en Straffeanstalt. I Virkeligheden er der saaledes slet ikke noget Urimeligt i, at Vedkommende faar Lov til at beholde Pensionen, eller, som jeg heller vil kalde det, Forsørgelsen i den Tid, han sidder i en Straffeanstalt. Den Opfattelse, jeg saaledes har, er heller ikke paa nogen Maade bleven svækket ved det, som ved Sagens 2den Behandling blev gjort gjældende herimod. Den ærede Finansminister henstillede til min Overveelse, om jeg ikke ved et lille privat Lovforslag vilde søge den tilsvarende Feil i vor Pensionslov forandret. Jeg tror, at jeg paaviste, at de to Love ere ikke i den Forstand tilsvarende, at de samme Bestemmelser nødvendigvis maatte findes i begge